

“Qysh!”, i thashë, “Pesëmbëdhjetë pëllëmbë! vërtet, thua?” Më dukeshin si ëndër fjalët e tij, ndonëse vinja re se dbora e rënë edhe nuk kish shkrirë në disa vënde dhe kish arrirë një lartësi të mirkë.

Dyke ecur edhe dyke bërë fjalë, erithmë ke han’ i Rrapësit, ku do rinim atë natë dhe do fillonim nga matja e burrave të një qarku të ri: të Pukës me nam. Kështu pra, e lamë Mirditën, nga e cila patmë kujtime e impresione fort të bukura.